

„Toma a răspuns și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu!”(Ioan 20, 28)

Cel ce cu puțin înainte era zăbavnice în a crede în Hristos s-a vindecat în scurt timp cu desăvârșire.

Au trecut numai opt zile, și piedicile necredinței au fost desființate de Hristos, Care i-a arătat urmele cuielor și coasta.

Dar poate va spune cineva față de aceasta: Pentru ce mintea Sfinților ucenici are nevoie de o atât de precisă cercetare?

Nu ajungea, spre dovada învierii adevărate din morți și spre cunoașterea Domnului, vederea trupului Său, a trăsăturilor feței și măsura staturii Sale? Ce vom răspunde la aceasta?

Dumnezeieștii ucenici nu erau eliberați de îndoieli, deși Îl văzuseră pe Domnul. Ei credeau că nu este cu adevărat Cel care fusese înainte cu ei și conviețuise împreună cu ei și fusese răstignit pe cruce, ci era mai degrabă un duh care luase chipul Mântuitorului și imita forma figurii pe care o știau. Ei căzuseră în această amăgire nu fără motiv, deoarece El pătrunsese în chip minunat prin ușile încuiate, deși trupul pământesc ar fi avut nevoie de un spațiu liber pentru a intra sau de o deschidere a ușilor, potrivită mărimii trupului.

Gândul necredinței nu se ascunde numai în Fericitul Toma, ci de patima aceasta suferă și mintea celorlalți ucenici. Căci iată, văzându-i puțin credincioșii chiar după vederea rănilor de pe cruce, El a socotit că trebuie să-i convingă și prin altă faptă, nu de ordin spiritual, ci potrivită trupurilor pământești și firii cărnii. A mâncat peștele ce I-a fost adus, sau o bucată din el. Când nici o urmă a stricăciunii nu mai rămăsese după Înviere în Sfântul trup, deoarece a înviat spre nestrăicăciune, și când părea de necrezut că trupul Lui ar fi avut nevoie de hrană, ca înainte, le-a arătat totuși urmele cuielor și n-a refuzat hrana, spre a dovedi marea taină a Învierii și spre a sădi în sufletele tuturor credința în ea. El săvârșește lucruri cu totul străine firii duhurilor. Căci, cum ar fi proprii urmele cuielor, urmele rănilor și împărtășirea de hrană trupească duhului neunit cu trupul, căruia îi sunt potrivite toate aceste lucruri, după legea propriei firii și în acord cu propriile condiții

de existență? Ca să nu socotească unii că Domnul a înviat ca duh, nici ca trup de nepipăit, ca o umbră, sau ca ceva aerian, stare pe care unii obișnuiesc să o numească spirituală, ci ca să se creadă că acel trup care s-a semănat întru stricăciune, după cuvântul lui Pavel (I Cor. 15, 42), a înviat, El săvârșește cele convenite trupului pipăibil.

Nu ne vom depărta de rațiunea de care am ținut seamă, când am spus înainte că Fericitul ucenic nu a fost atât de necredincios din slăbiciunea judecății, cât s-a bucurat de faptul de a pătimi din pricina aceasta. Fiindcă am auzit pe Fericitul Luca spunând despre toți ceilalți: „*Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se*” (Lc. 24, 41). Deci minunarea i-a făcut pe ucenici mai zăbavnici în credință. Dar, deoarece necredința celor ce L-au văzut nu mai avea un astfel de motiv, fericitul Toma a dat mărturia cea mai dreaptă despre El, zicând: „*Domnul meu și Dumnezeul meu*”. Căci Domnului după fire și Celui ce are stăpânirea peste toate Îi este propriu să fie Dumnezeu, precum în Cel după fire Dumnezeu se vede în mod desăvârșit și calitatea de a stăpâni peste toate și de a avea slava domniei peste ele.

Bagă de seamă că spune, la singular și în mod articulat, „*Domnul meu și Dumnezeul meu*”. N-a zis simplu „Domn al meu și Dumnezeu al meu” (nearticulat), ca să nu socotească cineva că Îl numește Domn și Dumnezeu după asemănarea noastră sau a Sfinților îngeri. Căci sunt mulți domni și dumnezei (zei) în cer și pe pământ, cum ne-a arătat înțeleptul Pavel (I Cor. 8, 5), dar Unul este Domnul și Dumnezeu, ca Cel născut din Tatăl, Care este Domn și Dumnezeu după fire. În acest înțeles a spus: „*Domnul meu și Dumnezeul meu*.”

Mai important pentru dovedirea acestui adevăr este că Mântuitorul l-a auzit pe ucenicul Său zicând aceasta, l-a văzut statornic în credința că El este Domn și Dumnezeu și a socotit că nu trebuie să-l mustre, ci îl laudă, cu toată dreptatea, pentru că a spus aceasta. Căci El este cu adevărat Domn și Dumnezeu după fire, chiar și după ce S-a făcut Om.

(Sfântul Chiril al Alexandriei,
Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan)